

TARA SIVEC

*Işığım
Sensin*

Çeviren

Hatice Gökçe Üstündağ

Giriş

Fisher'ın Günlüğü

Uzun, karanlık koridorun sonunda bir kapı var. Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir mülkte, evde ya da apartman dairesinde bulunabilecek sıradan, normal bir tahta kapı. Kapıya sadece şöyle bir bakınca bile özel bir yanı olmadığı görülebilir. Meşeden yapılmış, yılların getirdiği yıpranma ve aşınma nedeniyle birkaç çentiği ve çizdiği olan, açtığınızda gıcırdayan ve dışarıda hava rutubetliyse tahta kabardığı için olduğu yerden kırılamayan bir kapı. Buna karşın kapının ardında kilitli olan şey, kimsenin bilmek istemeyeceği boktan şeyler. Anılar, kâbuslar ve hayatımın boka batmış bir karmaşaya dönmesine dair tüm sebepler, o kapının ardında bir pişmanlık yığını olarak yatıyor. Her şeyi o lanet olası kapı yüzünden kaybettim çünkü zihnim binlerce parçaya bölündü ve rüyayla gerçek arasındaki farkı söyleyemez oldum. Farklı bir adam oldum.

Tehlikeli bir adam.

İntihara meyilli bir adam.

Bazı günler, o kapıyı kendimle bilinçaltımın karanlık köşeleri arasındaki bir bariyer olarak düşünüyorum, onlara bakmak ya da onlar hakkında düşünmek zorunda kalmamak için geçmişimin iskeletlerini yığın hâlinde saklayacağım bir yer. Diğer günler, o kapı ardına dek açılıveriyor ve ben yaptığım her hatayı yeniden yaşamaya zorlanıyorum. Sırtımdan terler akararak odaya girebilirim ve ellerimi beni şu an olduğum adam hâline getirmiş her eşyanın üzerinde gezdirebilirim. Yatağın ucundaki ayakkabı kutusunu karıştırabilir ve bana gönderdiği her mektubun

üzerinde parmak uçlarımı gezdirebilirim, şifonyerin üzerindeki *Purple Heart*'ı* alabilir ve bronz madalyanın soğuk ağırlığını ve avucumun içindeki mor saten kurdeleyi hissedebilirim, odanın köşesinde yerde duran sırt çantasını kaldırabilir ve çölün sıcaklığını ve kamuflaj desenin üzerine sıçrayıp orada kurumuş kanın metalik esintisini koklayabilirim.

Çok geçmeden savaşın sesleri kulaklarıma doluyor ve saniyeler içinde titreyen ellerim ve çarpan kalbimle kafamı tutuyor, şimdiye dek duyduğum en işkence dolu, yürek burkan seslerin, ateş altındayken bile duyulabilecek kadar yüksek çıkan ağlama ve yalvarmaların kaynağını bulmaya çalışıyorum. Ancak o zaman fark ediyorum, o tüyler ürpertici çığlıklar benden geliyor, merhamet dilenen *benim*, zihnimdeki o kapıyı kapatmak isteyen, duyabilecek herkese bu dert ve acıyı benden alsınlar da asla o odanın içine girmek zorunda kalmayayım diye yalvaran benim.

Hikâyemin başladığı yer burası.

Ya da sona erdiği.

Hiçbir zaman karar veremiyorum.

Zihin, karanlığın koridorları ve aydınlığın köşeleri olarak ikiye ayrılmış harika ve güçlü bir şey. Hatıralar dönüşümlü olarak hayatınızı neşe ve mutlulukla doldurabilir ve her ânınızı kâbuslar ve korkularla gölgeleyebilir, tüm iyi şeylerden şüphe etmenize ve gerçekten yaşanıp yaşanmadıklarını merak etmenize sebep olabilir. Hiç gerçekten mutlu oldum mu? Hiç dünya umurumda olmadan rahatça gülümseyip kahkaha attım mı? Karanlık beni ele geçirmek için can atarken, bana sıkı sıkıya tutunup gün ışığını bir daha asla görmeyeceğimden emin olmak isterken o gülüşü nasıl geri kazanabilirim?

Ölümüme neden olsa bile bir yolunu bulacağım. Zihnimdeki çatlakları bir araya getireceğim ve benim olanı alacağım. Arkasını dönüp gittiği için kadını suçlamıyorum, onu kendimden uzaklaştıran ve gitmesini söyleyen bendim. *Onun* benim ışığım

* Sözlük karşılığı Mor Kalp olan Purple Heart, Amerikan ordusundaki gazilere veya görev başında ölenlere verilen madalyaya verilen addır. -çn

olduğunu fark etmiş olmam gerekirdi. Hayatımda aydınlık ve güzel olan ne varsa oydu ve o gittikten sonra her şey boka sardı.

Bunu düzelteceğim. Bunu düzeltmek zorundayım. Hakkımda her şeyi bildiklerini düşünen insanlarla dolu bu yerde olmaktan nefret ediyorum. Ondan uzak olduğum her andan nefret ediyorum ama onun bir zamanlar sevdiği adamı bulmak ve ona geri vermek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Uzun, karanlık koridorun sonundaki siktiğimin kapısını tekmeleyip kıracağım ve herkese aydınlığı hak ettiğimi göstereceğim.

1. BÖLÜM

Lucy

24 Mart 2006

Çıglıklar kulaklarımı deldi ve kalbim çarparak yatakta doğruldum. Yatak odasının penceresinden ışıldayan ay ışığı, örtüleri tekmeleyip etrafındaki yatağa yumruklar atan Fisher'ın bedenini aydınlatıyordu. Çıglıkları öyle yüksek ve acı doluydu ki kulaklarımı kapatıp onun için ağlamak istedim.

"Fisher! Fisher uyan!" Bağırışlarının ve küfürlerinin arasından ona seslendim.

Gözleri sımsıkı kapalıydı ve göğsünden terler boşanıyordu, yataktan giydiği tişörtü sırlıslam olmuştu. Çabucak uzandım ve komodindeki lambayı yaktım, üzerimizdeki örtüleri atıp ona doğru yanaşım, başını kendime çevirmek için ellerimi kafasının iki yanına koydum.

"Lütfen, bebeğim, uyan. Sadece bir rüya, sadece bir rüya," diye usulca mırıldanarak onu yatıştırarak için ellerimi yüzünde dolaştırdım.

Çıglık atmayı bıraktı ama sonrasında ağzından çıkan sözler neredeyse çıglıklardan da kötüydü.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Onu öldürmek istemedim, araya girdi. Ah, Tanrım, çok özür dilerim!"

Onun için, sesini delip geçen acı için hıçkırıklara boğuldum. Yanımda çırpınıp haykırıyor, yüzünde dolaşan ellerimi ittiriyordu. Başka bir dünyada, başka bir zamanda kaybolmuştu ve onu böyle görmeye dayanamıyordum. Canı öyle çok yanıyordu ki.

Tanrım, lütfen artık canı yanmasın.

“Lütfen, Fisher, uyan. Hadi, bebeğim, gözlerini aç,” diye haykırdım. Bacağımı onunkinin üzerine attım ve tüm gücümü onu sakinleştirmek ve kâbusundan uyandırmak için kullandım.

Eli havalandı, yanağıma yapıştı ve acıyla ciyakladım ama devam ettim. Bu Fisher değildi; eğer uyanık ve kendinde olsa bana asla vurmazdı. Onu uyandırmak zorundaydım. Uyanmalıydı.

Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum!

Yapabileceğim en hızlı şekilde üzerine tırmandım, beline ata biner gibi oturdum ve bileklerini tutup yan tarafına bastırmandan önce kollarıma ve göğsüme darbeler aldım. Yüzünün her bir zerresini öptüm, gözyaşlarım burnumdan aşağı akarak onun yanaklarına düşerken defalarca seslendim ve bana geri dönmesi için yalvardım.

Birden tamamen hareketsizleşti ve gözleri açılıverdi. Üzerinden hemen inmedim ve sonunda bana odaklanana dek gözlerimi gözlerine diktim.

“İyisin bebeğim, iyisin,” dedim usulca alnımı alnına dayarken.

Kollarını bırakmamla birlikte bana sarıldı ve beni tamamen üzerine çekti. Nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalışırken kalbi göğsümde davul gibi gümbürdüyordu. Birkaç saniye sonra geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. Gözleri kocaman açıldı ve korkuyla iç çekerek ellerini yüzüme uzattı.

“Ah, Tanrım, ne yaptım ben? Bebeğim, ben ne yaptım?” diye haykırdı yanağı ve orada oluşmaya başladığından emin olduğum kızarıklığı incelerken.

Elini, elimle örttüm ve başımı iki yana salladım. “Sorun değil, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim, Fisher.”

“Özür dilerim, çok özür dilerim.” Uzanıp nazikçe yanağıma öperken usulca hıçkırdı. “Lucy, Lucy’ m. Çok özür dilerim.”

Yanağıma göğsüne yaslamak için kaydım, kollarımı vücuduna sarıp, onu sımsıkı sararken kalp atışlarını dinledim.

“Öyle yapmak istemedin. Sadece kâbus görüyordun. Sorun değil, ben iyiyim,” diye fısıldadım yeniden.

İkinci görev yerinden dönmesinin üzerinden geçen altı ayın yalnızca iki ayında evliydik ama bu gördüğü ilk kâbus değildi. Her biri bir öncekinden daha kötüydü ve artık ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Acısını almak, yüreğini ve aklını dolduran sızıyı durdurmak istiyordum fakat o kadar boyumu aşan bir yerdeydim ki boğuluyormuşum gibi geliyordu.

“Lütfen konuş benimle, Fisher. Sana yardım etmek istiyorum ama anlamam gerek,” dedim usulca, göğsüne doğru konuşarak.

“Anlayacak bir şey yok, Lucy. Sadece bir kâbustu. Bir süre sonra yok olacak, hep öyle olmaz mı?” dedi, parmaklarını nazikçe saçımın uzun tutamları arasında gezdirirken.

“Bilmem lazım, Fisher. Bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin.”

Altımdan kaydı ve yatak başlığına yaslanmak için kendisini yukarı çekti. Aramıza koymaya çalıştığı mesafeden nefret ederek dizlerimin üstünde doğruldum ve ona doğru yaklaştım.

“Cevabını bilmek istemeyeceğin sorular sorma,” dedi yumuşak bir sesle, kafasını yatak başlığına koyup tavana bakarken.

“Bu hiç mantıklı değil. Tabii ki cevap istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. O yüzden buradayım. Ben senin karınım, Fisher ve seni her şeyden çok seviyorum. Bu işte birlikteyiz, her adımda,” diye hatırlattım.

Bir süre sessiz kaldı, mutsuzluktan bıkkınlığa kadar her duygunun yüzünden geçip gittiğini ve sonunda öfkede sabitlendiğini gördüm. Sorunlarını benimle paylaşmasını istediğim için bana kızmasını istemiyordum ama başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Eğer benimle paylaşmazsa onun yüklerini sırtlamasına nasıl yardım edebilirdim ki?

“Ee, ne bilmek istiyorsun?” diye sordu sonunda. Sesinden akan alay kolumdaki tüyleri diken diken etti. “Daha bir gün önce yemek götürdüğün küçük kızın ağır yaralanmış bedenini sokakta bulmak nasıl bir şey, bilmek ister misin? Bir mesaj vermek için çocukları öldüren birilerine karşı savaşmanın nasıl bir şey

olduğunu? Ya da تنها bir yolda yaya olarak devriye gezmenin, yolun konvoy için temiz olduğundan emin olmaya çalışmanın, arkadaşlarından biriyle futbol hakkında konuşurken cümlenin yarısında onun kafasının patlayıp kanının ve beyin parçacıklarının yüzüne sıçramasının nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?”

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen monoton bir sesle konuşuyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve hıçkırıklarımı durdurmak için elimle ağzımı kapatmam gerekti. Başımı öne arkaya salladım, durmasını istiyordum ama bunu kendim istemiştim. Her şeyi öğrenmek istemiştim ve o da bana istediğimi veriyordu.

“Belki düşmanın keskin nişancısını indirmek için emir almanın ve tam tetiğe bastığın anda dokuz yaşında bir çocuğun ateş hattına girmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorsundur. Eminim annesinin çocuğun cansız bedenini kollarına almasını, bu arada çığlıklar atıp ağlayarak oğlanın kafasını elleriyle tek parça hâline getirmeye çalışmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu da bilmek istersin. Birinin kafasına tenis topu büyüklüğünde bir delik açtıktan sonra beynini içine tıkmayı denemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Sonunda konuşmayı kesti ve gözlerimi sımsıkı kapayarak söylediklerinin zihnimde canlanmasını engellemeye çalıştım. Yüreğimin sızısını dindiremiyor, gözyaşlarımı durduramıyordum. Beni uyarmıştı ama dinlememiştim. Bir saniye de olsa sadece onun kafasının içinde olmayı, onun hakkında daha çok şey öğrenmeyi, böylece daha iyi bir eş olup ona ihtiyacı olanı verebilmeyi istemiştim ama ona bu konuda yardım edemezdim ve bu, beni öldürüyordu. Bu anları ondan çekip alamazdım çünkü beynine ve ruhuna kazınmışlardı. Benden uzaktayken tamamen farklı bir hayat sürdüğünü hep biliyordum fakat bu neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Onun bunu atlatmasını sağlayacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum. Ona bunu unutturmak konusunda *yeterli* olup olmadığını bilmiyordum.

“Ah, Tanrım. Siktir, Lucy. Özür dilerim. Bunların hiçbirini söylememeliydim. Benim sorunum ne?”

Hiçkırıklarım, ağzımın üstüne kapattığım ellerimin arasından kaçınca, ne tür bir transtaysa oradan çıkıverdi. Bana doğru yaklaştı, bacaklarını dizlerimin iki yanına kaydırıldı ve kollarını vücuduma doladı. Başımın arkasını özenle tuttu ve omuzuna yerleştirerek öne arkaya sallanırken saçlarımı okşadı.

“Sormamam gerekirdi. Anlattırdığım için çok özür dilerim. Tüm o şeyleri yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.” O bizi iki yana sallamaya devam ederken omuzunda usul usul ağladım.

Ağladığım için kendimden utanmıştım. Ağlayacak bir şeyim yoktu. O gittiğinde, ülkemizi korumak için tüm o berbat şeyleri yaparken ben bu adada, kendi küçük baloncuğumda, okyanusla, ailemle ve arkadaşarımla çevrilmiş hâlde güvende ve mutluydum.

“Yapma, Lucy. Asla böyle bir şey için özür dileme. Ben iyi olacağım, sadece bana biraz zaman ver, tamam mı? Sadece beni sevmeye ve burada olmaya devam et, ihtiyacım olan tek şey bu.”

Birbirimizin kollarında uykuya daldık ve Fisher o gece ya da sonraki birkaç ay boyunca hiçbir gece tekrar uyanmadı. Kendime her şeyin yolunda olduğunu ve evdeyken her gün biraz daha iyileştiği, savaşla arasına mesafe koyduğunu söylemeyi deniyordum. Bir süreliğine, inanılması kolay bir yalandı bu. Tüm bir yıl boyunca sadece benimleydi ve öyle mutlu, öyle sakindik ki gerekten de beni asla terk etmeyeceğine inanmıştım.

Sonra bana üçüncü kez oraya gitmeye gönüllü yazıldığını söyledi.

“Anlamıyorum, Fisher. Neden? Neden oraya geri gidesin?” diye sordum bu kararın beni öldürdüğünü belli etmemeye çalışarak. O kapana kısılmış bir kaplan gibi mutfakta volta atarken göz yaşlarımı bastırdım. Bunun yaklaştığını anlamam lazımdı. Ne zaman haberlerde savaşla ilgili bir şey görse öyle geriliyordu ki oturduğu yerde duramıyordu.

“Gitmek zorundayım, Lucy. Buna mecburum. Oradaki arkadaşlarım benim inandığım her şey için savaşmış hayatlarını riske atarken ben burada duramam,” diye açıkladı.

Burada duramayacağını söylemesi kalbimi kırıyordu. Bu adadaki hayatımız ona neden yetmiyordu ki? Ülkemizi ve özgürlüğümüzü korumak istemesini seviyordum ama onu benden aldığı için bir yandan da nefret ediyordum.

Ve her seferinde biraz daha yıkık dökük hâlde geri yolladığı için.

Başından geçen onca şeyden sonra oraya geri dönmek istemişti. Kızmak istiyordum, çılgın atmak, ağlamak ve beni yeniden bırakmaması için yalvarmak istiyordum ama bunları yapamazdım. Kalbimin derinliklerinde, ülkemiz için savaştığı için onunla gurur duyuyordum. O kadar korkunç ve özverili bir şey yaptığı için ona hayrandım ve gönüllü olarak o cehennem çukuruna geri dönmesi fikri de bana onun ne kadar güçlü ve harika olduğunu hatırlatıyordu. *Bir sonraki* sefer eve geldiğinde ne olacağından çekiniyor, savaşın sevdiğim adamın hangi parçasını alacağını düşünüyordum. İşlerin yalnızca daha da kötüleşeceğinden endişe ediyordum, hatta bu, ödümü koparıyordu.

“Ben sadece neden kendine bunu yapıp durduğunu merak ediyorum. Neden kendini bunun ortasına atıp durduğunu. Peki ya biz? Ya *bizim* hayatımız? Bir aile kurmaktan bahsetmiştik ama sen burada olmadan nasıl aile olabiliriz ki?” diye sordum, sesimdeki zayıflıktan nefret ederek.

“Tanrım, Lucy! Şu anda bu dünyaya bir çocuk getirmeyi nasıl *düşünebilirsin*? Bu bokluk sona ermezse nasıl bir gelecekleri olur ki?” diye karşı çıktı.

Bu noktada gözyaşlarımı tutmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Yanaklarımdan aktılar ve Fisher hemen yanıma gelip beni kollarının arasına aldı.

“Özür dilerim, bebeğim. Bağırarak istemedim,” dedi usulca kafamın üstünü öperken. “Sadece bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam gerek. Adamlarımdan, *kardeşlerim*in orada bensiz olmaları fikrine dayanamıyorum. Ailelerinden ay-

rılıyorlar, bu savaşta yer almak için hayatlarını askıya alıyorlar ve benim de aynısını yapmam gerek. Aynısını yapmak ZORUNDAYIM. Seni seviyorum, Lucy ama bunu yapmam gerek. Lütfen bana anladığı söyle.”

Mutfakta ileri geri sallanırken ona sarılabildiğim kadar sıkı sıkı sarıldım ve sessizce başımı salladım. Beni seviyordu, birlikte bir hayat kuruyorduk ve başka hiçbir şeyin önemi olmamalıydı. Güçlüydük ve her şeyi atlatabilirdik. Her şeyi atlatacağık çünkü Fisher her zaman bana dönen yolu bulacağına dair söz verirdi. Ona yüreğimin her zerresiyle inanıyordum ve verdiği her kararı destekleyecektim çünkü ona ve bize inancım tamdı. Bu, birlikte yürüyeceğimiz uzun hayat yolunda karşımıza çıkmış bir tümsekti. Atlatacağık ve her şey yoluna girecekti, bunu biliyordum.

2. BÖLÜM

Lucy

Günümüz

Sergiti Fisher,

Sanırım buraya kadar, ha? Birlikte geçen neredeyse on dört yıldan, bu adada kendi hayatımızı kurduktan, beş kez göreve gitmeden ve tüm o zaman boyunca sana yazdığım sayısız mektuptan sonra sonunda posta kutusuna gittim ve hep hayalini kurduğum şeyi gördüm: Üzerinde senin el yazın olan bir zarf. Bir anlığına gerçekten de fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm. Bana söylediğin tüm o kötü sözlerin, yaşadığın her şeyle başa çıkma yöntemin olduğunu. Hâlâ buradaydım, Fisher. Hâlâ burada nefesimi tutmuş, asla dönmeyeceğini söylemiş olmana rağmen seni bekliyordum. Her zaman bana dönüş yoluna bulacağını söylerdin. Söylediğin tüm yalanların içinde en çok bu acıtıyor.

Zarfın içinde imzalanmış şekilde boşanma belgelerini bulacaksın, tıpkı istediğin gibi. Umarım aradığını bulursun. O ben olmadığım için üzgünüm.

Lucy

Elimdeki nota baktım, bu şeyi defalarca katlayıp açtığım için kelimelerin üzerindeki kırışıklıklar öyle yıpranmıştı ki kâğıt ikiye bölünüp parçalanmadığı için şaşırıyordum. Geçen sene bu notu

yazdığım da gözyaşlarının sayfaya düştüğü yerde mürekkepte oluşan küçük dağılmaları hâlâ görebiliyordum. O günü dün gibi hatırlıyordum ve kendimi iyi olduğuma, mutlu olduğuma ve yoluma devam ettiğime ikna etmiş olsam da kalbimdeki acı o zaman olduğu kadar tazeydi.

Ben iyiyim.

Ben mutluyum.

Ben yoluma devam ettim.

Lanet olsun.

Genç kızlığımın geçtiği yatak odasına baktım, aynı sedef renge ve küçük pembe güllü duvar kâğıdı, dört direkli, sayvanlı beyaz yatak ve açık pembe renkli halısıyla ele alınca durumun tam olarak da bu olmadığını fark ettim. Boşandıktan sonra eve geri taşınmak muhtemelen en iyi fikir değildi ama gidecek başka bir yerim ya da yapacak başka bir şeyim de yoktu. Ben daha genç bir kızken ailem, aile işini devralıp bu adaya taşındığımızdan beri Butler Moteli'nde çalışmışım. Butler Moteli büyükbabamların mirası ve annemlerin kâbusunun bir araya gelmiş hâliydi. Ben on altıncı yaşına girdiğim sene hem büyükbabam hem de büyükannem hayata gözlerini yumunca ailem yeni bir yerde yeni bir başlangıcın tam da ailemizin ihtiyacı olan şey olduğunu düşünmüşlerdi. Beni tam da lise ikinci sınıftan önce sessiz, küçük şehir hayatından ayırmış, kimseyi tanımadığım bir adaya taşımışlardı. Bilmedikleri şeyse, büyükbabamların ölürken Butler Moteli'ni en iyi hâlde bırakmamış olduklarıydı. Burayı düzleşmeye çıkarmak pek çok yıla ve ailemin birikim hesabındaki her kuruşa mal olmuştu ve o noktada ailemin de canına tak etmişti. Butler Moteli emlak sektörü için değerli bir bölgeye kurulmuştu, yani ara sıra havayı koklamaya gelip moteli satın almayı öneren hayli yatırımcı vardı. Ailem yorulmuş ve sadece emekli olup dinlenmek istedikleri yaşa gelmiş olsa da ailemizin mirasını bir yabancıya devretmeyi hayal dahi edemiyorlardı.

Dünyayı gezme hayallerimden vazgeçerek internetten üniversite düzeyinde işletme dersleri almışım ve yirmi bir yaşımı

doldurur doldurmaz Butler Moteli benim olmuştu. Kalbimi ve ruhumu verdiğim adamın benim yerime dünyayı gezmesine izin vermiş ve geri dönebileceği bir ev olduğundan emin olmak için geride kalmıştım.

Şimdi, başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordum. Eh, motelin birleşik barakalarından birinde olan genç kızlık odamdan taşınmayı ve kendime ait bir yer bulmayı istiyordum ama Butler Moteli bu hâliyle açık kalmaya yetecek parayı bile zar zor kazanıyordu. Hatta şu anda, en yoğun olan yaz sezonunun başında, bazı haftalar kendime maaş çeki yazacak kadar para bile bulamıyordum.

Elimdeki nota bakarak aceleyle katladım ve okuduğum için kendime kızdım. Yazdığımda gönderemeyecek kadar korkaklık etmişim ve kim bilir ne sebeple bunca zaman saklamıştım. İncinmişim, öfkeliydim ve kalbim göğsümden sökülüp alınmış gibiydi. O gün zarfı yırtarak açtıktan ve içinde yasal belgeler olduğunu gördükten sonra gözyaşları içinde bu notu yazmış, ben de canımı yakan Fisher'ın canını yakmayı istemişim. Sonunda imzalanmış boşanma belgelerini geri yollarken notumu içine koymamıştım. Yaptığı şey göğsüme bir bıçak sokmakla eşdeğer olsa da, onu bilerek incitemezdim. Jefferson Fisher III söz konusu olduğunda benim problemim hep bu olmuştu. Onun için her şeyi yapardım, bu kendimden ödün vermek anlamına gelse bile. Bu vatan için yerine getirmesi gereken bir görev olduğunda gitmesine bir kez değil, beş kez izin vermişim. Üstelik istediğim tek şey gitmemesi için yalvarmakken, kararını desteklemiş ve bu kadar özverili olduğu için onu takdir etmişim. Ona her gün yazmış, asla ada için ya da sevdiği insanlar için endişelenmek zorunda olmadığından emin olmuş ve eve, bize döndüğünde onu her zaman bekliyor olacağımıza dair söz vermişim.

İlk kez geri döndüğünde sadece birazcık farklıydı. Daha ciddi, daha dikkatliydi, en başta âşık olduğum o sık sık gülen, ukala on sekizlik oğlan gibi değildi. Savaşın bir adamı değiştirebileceğini biliyordum ve o değişikliklerle onu daha da çok sevdim. Evdey-

ken bana motelle ilgili yardım ederdi ve ben de o gitmişken, ülkemizi korurken, ikimizin yerine de anılarımızı ve paylaştığımız aşkı canlı tutardım. Döndüğünde onu ben yıkamış, benden, adamızdan, aşkımın fiziksel kanıtından uzaktayken gördüğü şeylerle hatıralarını silmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Safça tüm bunların yeteceğini düşünmüştüm. Benden her ayrıldığında bir parçasının daha yitip gitmesini asla beklemiyordum ama son kez eve geldikten sonra on altı yaşından beri sevdiğim adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Fisher Deniz Feneri'nin bodrumunda kendine güvenle beni ilk kez öpen ve tam da aynı yerde birkaç yıl sonra neden beni sevdiğine dair tüm sebepleri söyleyerek bana evlenme teklifi eden çocuk artık yoktu. Yerinde kızgın, depresyona girmiş, kâbuslarından kurtulamayan ve karanlığı gittikçe yok olacağına daha da artıyor gibi görünen, burada tıklıp kaldığı için beni suçlayan bir adam vardı.

On dört yıldır birlikteydik ama bu yıllarda *gerçekten* bir arada geçirdiğimiz zamanı hesaplayacak olursanız, birlikte yaşayamamız, birlikte çalışmamız, yan yana büyümemiz... Sadece altı yıldan biraz fazlasına denk gelirdi. Temel eğitimler sırasında orada burada geçen birkaç kısacık ay ve on dört yıllık sürede beş kez göreve gidişi. Beşinci seferinden sonra işler tepetaklak olmaya başladığında ağızından çıkan tüm o nefret dolu, incitici şeylere inanmaya başladım. Beni hiç gerçekten sevdi mi diye bile merak eder oldum. Düşününce, hayatınızda minicik bir yer kaplayan birini sevmeniz nasıl mümkün olabilirdi ki? Beni sahiden tanıyor muydu? Ben onu tanıdığımı düşünmüştüm ama aynı zamanda tanıştığım en güçlü adamı hiçbir şeyin yıkamayacağını da düşünmüştüm.

Notu içine attığım ayakkabı kutusuna bir bakış attığımda Fisher Banka ve Kredileri'nden gelmiş birbirinin aynısı on üç zarf da bana baktı. Son on üç aydır her ayın son cuması otomatik bir ödeme alan, bankada adıma açılmış birikim hesabını düşündüm. Ben daha evliliğimin yasını tutarken gelen o ilk bildiriye alışımı hâlâ hatırlayabiliyordum. Geriye dönüp bakınca içinde boğul-

duğum yastan beni çıkararak şeyin sevdiğim adamın beni parayla susturmayı amaçlamasına duyduğum öfke olduğunu fark ettim. O zamandan beri açılmamış aylık bildirimleri gelir gelmez bu kutuya atmıştım, yani miktarın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak ilkindeki miktara dayanarak bu yerin içinde yapılması gereken tüm tadilatların bitmesine ve hatta belki beş yıldır hayalini kurduğum iki ekstra yatak odası ve çocuklar için bir oyun odasını içeren ek binaya yetecek paradan bile fazlası olduğundan emindim.

Ayakkabı kutusunun kapağını öfkeyle kapatıp yatağımın altına ittim. Sırf o birikim hesabı fikrinden bile onu benim için açan adamdan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Kalbimi kırmış, ruhumun bir parçasını asla iyileşmeyecek şekilde yaralamıştı ve ailesinin parasını bir birikim hesabına atmasının yaptığı şeyi telafi edeceğini sanıyordu. Bu ilk başta beni sinir etmiş olabilirdi ama şimdi sadece canımı yakıyordu. O banka bildirimleri onun hâlâ dışarıda bir yerde olduğunun ve içinde benim bulunmadığım bir hayat yaşadığının daimi hatırlatıcılarıydı. Daha iyi bir hayat. Huzurlu bir hayat. Geceleri kâbuslar görmediği ve acı çekmediği bir hayat. Tam da onu son kez gördüğümde söylediği can yakıcı sözlerini atlattığımı düşünürken bir başka bildiri geliyordu ve ben o günü baştan yaşamak zorunda kalıyordum, yeteri kadar iyi olmadığını, yeteri kadar güçlü olmadığını... *yetmediğimi* fark ederek. Banka Butler Moteli'ne el koyacak olsa ve ben de sokaklarda yaşamak zorunda kalsam bile o paraya dokunmayacaktım.

Odamın duvarındaki interkomdan bir zil sesi duyuldu. Motelin resepsiyonunda biri olduğunu belirtiyordu. Yataktan kalkarak çabucak dolabımın üstündeki aynada kendimi kontrol ettim. Uzun, kızıl-sarı saçlarım dağınık bir atkıyuğu şeklinde toplanmış ve daha yazın ilk haftalarında olmamıza rağmen tenim dışarıda çalışmaktan hafifçe bronzlaşmıştı. Bronzluğun bana verdiği sağlıklı görünümü ve gözümün altındaki koyu renk halkaları pek de belli etmemesini seviyordum ama aynı zamanda bur-

numdaki ve yanaklarımdaki kesinlikle nefret ettiğim aptal çilleri ortaya çıkarıyordu. Çiller tatlı ve şeker diye haykırıyordu, seksi ve ateşli diye değil. Yansımama bakıp kesilmiş kot şortumun toplanmış ucuna bir fiske attım ve lekeli, terle kaplanmış, üzerinde adadaki en sevdiğim restoran olan Istakoz Kovası'nın reklamı bulunan rengi solmuş kırmızı tişörtümü düzeltmeye yeltendim. Seksi ve ateşli olmak iki konuk banyosundaki tıkanmış lağımları açmadığım, kurutmayan bir çamaşır makinesi, eksi bir derecenin altına inmeyen bir dondurucu ve tüm bunların hepsinin tamamen çalışmasını bekleyen on beş yeni konuğun giriş işlemlerini yapmadığım bir günü beklemesi gerekecekti.

İnterkomdan yine zil sesi çınladı ve yatak odamdan koştu-
rarak çıkıp parmak arası terliklerimi parkelere çarparak mer-
divenleri indim. Fisher Adası'nda yaşamının kötü yanlarından
biri de buydu işte. Fisher Adası'nda yaşamak – adını kalbimi
kıran adamın ailesinden alan bir kasabada. Nereye dönsen işlet-
me tabelalarında, cadde ya da sahil işaretlerinde onu adını gör-
mek zorundaydım. Büyükbabasının, Trip Fisher'ın adanın tek
tamircisi olması da pek yardımcı olmuyordu. Bu adayı Trip'in
annesiyile babası keşfetmişti ve babası adada hâlâ işletilen pek
çok dükkânın kurulmasına para yardımı yaparak bir balıkçıy-
ken başarılı bir finansöre dönüşmüştü. Oysa Trip genç yaşında
işlerin işletme tarafıyla ilgili bir şey yapmak istemediğine karar
vermişti. Elini kire bulamay, bu yeri ev belleyen ada sakinleriyle
yan yana çalışmayı tercih etmişti. Az önceki anlara yolculuğu-
ma rağmen basamakları inerken kendi kendime gülümsedim.
Trip Fisher, ailede beni gerçekten bağına basıp kendimi Fisher
adına layıkmışım gibi hissettiren tek insandı. Seksen üç yaşında
olmasına rağmen hâlâ aktif ve çalışkandı, öyle ki gençken de ay-
nen böyle olduğunu düşünürdüm. Burada, motelde ne zaman
bir problemim olsa bana yardım etmek için her şeyi bırakırdı.
Kamyoncu gibi konuşması, okullu çocuklar gibi flört etmesi ve
onu her gördüğümde beni güldürmeyi başarmasının da zararı
yoktu.

Bu sabah patlak veren onca problem hakkında ona sadece on beş dakika önce mesaj bıraktığım düşünülürse oldukça hızlı gelmişti. İlk kahvemi yudumlayarak günlük yapılacaklar listemi gözden geçirdiğim sırada karşıma çıkan her sıkıntı bana bıkkınlıkla haykırma isteği verse de en azından bu pislikler aklıma *esas* meseleden uzak tutacak bir şeyler sağlamış oluyordu. Beni uçurumun kenarından itebileceği garanti olan tek bir şey vardı, tıkanmış birkaç lağımdan bile daha çok yaklaşırdı buna ve o şey, aylardır içine banka bildirimlerini fırlatmak dışında dokunmamış olduğum aptal ayakkabı kutusunu yatağımdan çıkarmanın da tek sebebiydi.

Trip kasaba toplantısında duyurduğundan beri herkes bugünden bahsedip duruyordu. On üç ay önce yaşanan olay sadece beni değil, burada yaşayan herkesi etkilemişti. İstense de istenmese de herkesin birbirinin işini bildiği küçük ve birbirine bağlı bir topluluktuk. Kasabanın en zengin ailesinin tek çocuğunun lise aşkı ve karısını oldukça gürültülü şekilde evden atması, sarhoş sarhoş âlem yapması, birkaç dükkâna zarar vermesi ve anacadede birden fazla adamla yumruk yumruğa kavgaya girmesi manşetlik haberdi. Kelimenin tam anlamıyla. Bu hikâyeye, kahrolası gazetenin sahibi bizzat ailenin kendisi olmasına rağmen *Fisher Times*'ın manşetindeydi.

Trip bütün kasabaya Fisher'ın eve döneceğini duyurduğunda imar izniyle alakalı olması gereken sakin, sessiz toplantı kaosa dönüşmüştü. Ben tek kelime etmeden kalkıp gitmiş ve iki haftadır bugünü düşünmemeye çalışmışım. Kendimi motelle ve sonunda sahip olmaya karar verdiğim sosyal hayatımla meşgul etmeye çalışmışım. Eskiden alyansımın çevrelediği ve yatakta gerinirken sabah güneşinin ışığıyla parladığı yüzükparmağımdaki ize bakmayı reddediyordum. Kasabadaki insanlar beni durdurup da *o*, adaya geri döndüğünde ne yapacağımı sorduklarında nazıkçe gülümsemiştim. Kendime üzüntü ve depresyon çukuruna düşme izni vermeyi reddederek işime gömülmüştüm.

Burada doğmamış olabilirdim ama burası *benim* adamdı. Kendi kendime bir isim yapmışım, ailem ve arkadaşlarım bura-

daydı ve öyle veya böyle burada bir hayat kurmuştum. Onun arkasında bıraktığı pisliği temizlemiş ve yoluma devam etmişim. Güçlendiğime ne kadar inanmak istersem isteyeyim ben bile ona rastlama fikrinin içimi ürperttiğinin pek de hayra alamet olmadığını itiraf edebilirdim. Burası büyük bir ada değildi ve ne yazık ki ailesinin işlettiği birkaç dükkândan alışveriş yapmak zorundaydım. Onu yeniden görmem an meselesiydi ve varlığının beni bir kez daha mahvetmesine izin vermeyecek kadar güçlü olduğumu umuyordum. Fisher'ın, yeniden inşa etmek için çok uzun zaman harcadığım ve zorla yükselttiğim duvarlarımı delmesine izin vermeyecektim. Neden geri döndüğünü bilmiyordum ve umurumda da değildi. Artık Jefferson Fisher'la hiçbir ilişkisi olmayan bir hayatım vardı, tıpkı onun istediği gibi.

Motelin ortak alanlarına bağlı kapıyı itince tam da resepsiyon masasının önünde elleri ve dizlerinin üstüne dikilmiş çekicini yere vuran adamın kışını gördüm ve duruverdim.

“Manzaranın tadını mı çıkarıyorsunuz, güzel hanım?”

Trip çekiç vurmaya kesti ve omzunun üzerinden pis pis güldü.

Odanın içine yürüyüp yerden kalkmasına yardım etmek için elimi uzatırken başımı sallayıp kahkaha attım ama geri çekilip bana söyledi.

“Ben o kadar da yaşlı değilim. Yerden kalkmak için yardım istediğim gün...” Kendi kendine ayaklandığı sırada homurdanıp inerken sözünü tamamlamadı. Tıpkı torunu gibi Trip Fisher da bir seksenden uzundu. Siyah-beyaz karışık saçları ve adayı boydan boya yürüyüp ağır iş yaparak formda tuttuğu bedenine bakılacak olursa eski fotoğraflarını görmesem bile zamanında yakışıklı bir adam olduğunu anlardım.

“Neden zeminimi dövüyorsun, Trip?” diye sordum eğilip yanağına bir öpücük kondururken.

“Bu parke haftalardır çıkıktı. Buraya gelen o takım elbiseli şehirlilerden birinin ona takılıp da tazminat davası açmasını bekliyordu,” diye açıkladı çekicini alet kemerine takarken. “Sen neler yapıyorsun, Lucy kızım?”

O sayısız kez denemesine rağmen kasaba toplantısı sırasında patlattığı bombadan henüz hiç bahsetmemiştik. Fisher'ın dönüşü hakkında neler hissettiğim konusunda endişelendiğini biliyordum ama yine bununla ilgili konuşmak istemiyordum, hele de onunla. Onu kendi büyükbabam gibi seviyordum ama her zaman en büyük destekçimiz olmuştu ve evliliğimiz yıkıldıktan sonra en az benim kadar kalbi kırılmıştı. Ne dersem diyeyim Trip sözlerimi döndürüp dolaştıracak ve yine çöpçatanlığa başlamayı deneyecekti.

“İyiyim, Trip. Sadece burada bozulup duran şeyler için endişeliyim. Bu öğleden sonra gelen on beş yeni tatilcim var ve onların lavaboyu kullanabilmesi iyi olurdu.”

Beni baştan ayağa süzerken kahverengi gözleri kısıldı. “İyiymiş, götüm. En son ne zaman yemek yedin? Buradan hemen çık ve Istakoz Kovası'na git. Carl'a de ki sana bir ıstakoz sarsın. Ya da boş ver, iki tane sarsın ve benim hesabıma yazsın. Karnın doyana dek geri gelme. O zamana dek ben lavaboları açarım ve uğrayan biri olursa göz kulak olurum.”

Çamaşırların kendi kendilerini yıkamayacağını düşünerek karşı çıkmaya çalıştım ama Trip Fisher'a direnmenin bir anlamı olmadığını çabucak fark ettim. Zaten sıkma yapmayan, bozuk bir makineyle çamaşır yıkamam da pek mümkün görünmüyordu. Trip'in yanağına bir öpücük daha kondurarak tezgâhın arkasından çantamı aldım ve en yakın arkadaşım Ellie'yi aradım. Bir yıldan uzun süre önce beni evimizden ve hayatından çıkmaya zorlayan adamı unutmam ve bu geceki randevuma konsantre olmam gerekiyordu. Ben iyiydim, mutluydum ve yoluma devam etmiştim. Ellie aklımı geçmişimden uzaklaştırıp geleceğime odaklanmama yardım ederdi. Ya da beni sadece sarhoş ederdi. İki şekilde de günümün geri kalanını Fisher'a rastlamak endişesiyle harcamayı reddediyordum.